

Artikel 95, 1. pkt., siger:

»Ingen medlemsstat må direkte eller indirekte pålægge varer fra andre medlemsstater indirekte afgifter af nogen art, som er højere end de afgifter, der direkte eller indirekte pålægges lignende indenlandske varer.«

Problemet i relation til *artikel 95* var, om ambiens indførelse ville blive betragtet i sammenhæng med arbejdsgiverafgifternes ophævelse. Eksporterede danske varer ville dermed blive lettet for en hidtidig arbejdsmarkedsomkostning, mens varer, der importeredes til Danmark, ville blive belastet med både arbejdsmarkedsomkostninger i oprindelseslandet og – i Danmark med ambi, som trådte i stedet for de hidtidige arbejdsgiverafgifter. Dette kunne bedømmes som en diskrimination mod især import.

2.3. Hvis ambiens blev bedømt som en *fiskal afgift*, der betragtes *isoleret* fra den samtidig gennemførte omlægning af arbejdsgiverafgifterne, udgjorde 6. momsdirektiv, art. 33 et risikoelement. *Artikel 33* lyder således:

»Med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser er bestemmelserne i dette direktiv ikke til hinder for, at en medlemsstat opretholder eller indfører afgifter på forsikringskontrakter og på spil og væddemål, punktafgifter, indregistreringsafgifter og i det hele taget alle former for skatter og afgifter, der ikke har karakter af omsætningsafgift.«

Problemet var altså i relation til *artikel 33*, om ambiens måtte betragtes som en omsætningsafgift. Herved måtte man på grundlag af de sparsomme oplysninger, der forelå i 1987, formentlig forstå en afgift, der bragte det fælles momssystemets funktionsduelighed i fare og dermed omgik den opnåede harmonisering af momssystemet.

3. Regeringen anså det for mest sandsynligt, at ordningen skulle bestå sin prøve i relation til statsstøttere reglerne og reglerne om ikkediskrimination af udenlandske varer. Ordningen blev derfor udformet med særligt hensyn til disse bestemmelser.

Af materialesamlingen fremgår klart, at overvejelserne koncentrerede sig om eventuelle problemer i relation til statsstøttere reglerne og reglerne om ikke-diskrimination.

Således vil det være naturligt at fremhæve følgende:

3.1. Bilag 11, (beretningsudkast side 12), hvor Økonomiministeriet bedømmer en bestemt såkaldt »differentieringsmodel« som stridende mod statsstøttere reglerne.

I konsekvens heraf blev denne model forkastet af regeringen.

3.2. Bilag 24, side 5 (beretningsudkast side 20 og 21), hvor Udenrigsministeriet i et notat af 6. oktober anbefaler, at den nye afgift udformes og præsenteres uafhængigt af arbejdsgiverafgifternes ophævelse – for på den måde at undgå konflikt med reglerne om ikke-fiskale, diskriminerende afgifter (dvs. art. 95).

Regeringen fulgte denne anbefaling.

3.3. Bilag 27, side 3, (beretningsudkast side 22-23), hvor den tværministerielle arbejdsgruppe i en fortrolig notits af 16. oktober 1987 fokuserer på statsstøtteproblemet og konkluderer, »at den eneste mulighed for accept af den nye afgift i EF er at betragte den som en ren forbrugsafgift, der ikke er en omsætningsafgift«.

Regeringen fulgte denne anbefaling for at undgå konflikt med statsstøttere reglerne.

3.4. Bilag 29, side 7, (beretningsudkast side 24), hvor Justitsministeriet i notat af 3. november 1987 konkluderer, »at det er overvejende sandsynligt, at den påtænkte ordning indebærer et element af ulovlig statsstøtte«.

Regeringen fulgte ikke Justitsministeriets vurdering af bl.a. følgende grunde:

Justitsministeriets notat indeholdt i og for sig ikke noget nyt. Notatet drager på grundlag af uændrede præmisser den modsatte konklusion med hensyn til statsstøttespørgsmålet i forhold til den tværministerielle arbejdsgruppe.

Justitsministeriet sammenkæder ophævelsen af arbejdsmarkedsafgifterne med ambiens indførelse, hvilket får ministeriet til at anføre, at der er tale om ulovlig statsstøtte, jf. art. 92. Men hermed benytter Justitsministeriet blot en argumentation, som havde været grundigt bearbejdet – dog særligt i relation til *artikel 95* – og som var blevet afvist.

Justitsministeriets egentlige konklusion er imidlertid, at blot faren for, at der er tale om en overtrædelse af *artikel 92*, må føre til, at Kommissionen underrettes.

Selv om regeringen ikke var enig med Justitsministeriet, blev Kommissionen underrettet – nemlig med brevet af 19. november 1987.